

Áhítat – 2020. 02. 20.

Márta, amint meghallotta, hogy Jézus jön, elébe ment, Mária azonban otthon maradt. Márta ekkor így szól Jézushoz: „Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg a testvérem. De most is tudom, hogy amit csak kérsz az Istentől, megadja neked az Isten.” Jézus ezt mondta neki: „Feltámad a testvéred!” Márta így válaszolt: „Tudom, hogy feltámad a feltámadáskor az utolsó napon.” Jézus ekkor ezt mondta neki: „Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz énbennem, ha meghal is él; és aki él, és hisz énbennem, az nem hal meg soha. Hiszed-e ezt? Márta így felelt: „Igen, Uram, én hiszem, hogy te vagy a Krisztus, az Isten Fia, akinek el kell jönnie a világra.”
(János 11:20-27)

Lázár, a kedves bethániai család férfi tagja meghalt. A két gyászoló nőtestvér szívében csalódás van: Jézus nem jött azonnal, amikor hívták. Elkésett – legalábbis, ahogyan ezt ők látják. Marad a reménytelen fájdalom. Jézus szava – „feltámad a testvéred” – semmit nem old azon, ami a szívüket szorítja. Úgy vélik, Jézus csupán az ismert zsidó hittételt idézte: Lázár majd „feltámad az utolsó napon.” Igen, csak hát, kit vigasztal meg egy tan, egy hittétel a temetőben, szeretettünk sírjánál? Ám, Jézus ennél többet hozott a gyászoló betániai házba: Elmondja a leghatalmasabb „Én vagyok...” igét. „Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz énbennem, ha meghal is él; és aki él, és hisz énbennem, az nem hal meg soha. Hiszed-e ezt?”

A Biblia szerint a **halál** többet jelent, mint a fizikai, testi meghalást. A halál, az Istentől, az örök élettől elszakadt életforma. A bűnbeesés után ebbe az állapotba üzte ki Isten az embert az Édenből. Azóta az egész emberi sors a halál, a kárhozat állapotában való létezés. Bűneinkben, Krisztus nélkül, a halálban vagyunk. Valahányszor kicsordulnak valaki szeméből a bűnbánat könnyei, ezt értette meg önmagára nézve. A **feltámadás** ebből a halálból az a csoda, amelyben Krisztus élete lesz valósággá az emberben. Pál apostol ezt így éli meg: „Krisztussal együtt keresztre vagyok feszítve: többé tehát nem én élek, hanem a Krisztus él bennem; azt az életet pedig, amit most testben élek, az Isten fiában való hitben élem, aki szeretett engem, és önmagát adta értem.” (Galácia 2:20)

A Biblia ezt mondja a bűnös emberről: „*élvén meghalt.*” (1Timóteus 5:6)

Jézus így jellemzi az egyik gyülekezetet: „*az a neved, hogy élsz, és halott vagy.*” (Jelenések 3:1)

Pál apostol, élő gyülekezeti tagoknak mondja, akik innen vannak még a testi halálukon: „*Ha tehát feltámadtatok a Krisztussal (a régi bűnös életekből), azokat keressétek, amik odafélt vannak, ahol a Krisztus van, aki az Isten jobbján ül. Az odafelvalókkal törődjétek, ne a földiekkel. Mert maghaltatok (a régi bűnös életeknek), és a ti életek (ettől kezdve) el van rejtve a Krisztussal együtt az Istenben. Mikor Krisztus, a mi életünk megjelenik, akkor vele együtt ti is megjelentek dicsőségben.*” (Kolossé 3:1-4)

Jézus így szól erről: „*Bizony, bizony, mondom nektek: aki hallja az én ígémet, és hisz annak, aki elküldött engem, annak örök élete van, sőt ítéletre sem megy, hanem átment a halálból az életbe.*” (János 5:24)

A **feltámadás** tehát nem egy síron túli fogalom. A feltámadás egy élő személy: **Jézus Krisztus**. Ő az élő realitás itt és most, átmenni hit által a **halálból az életbe**. Ebben az áldott folyamatban mellékes esemény a földi, fizikai halál.

Most minket kérdez Jézus: „**Hiszed-e ezt?**” Feleljük Mártával és a megváltottak sokaságával: „**Igen, Uram, én hiszem, hogy te vagy a Krisztus, az Isten Fia!**”

Legyen imánk, énekünk és hitvallásunk:

*Krisztus feltámadott,
Kit halál elragadott,
Örvendezzünk, vígadjunk,
Krisztus lett a vigaszunk,
Alleluja!
Ha ő fel nem támad,
Nincs többé bűnbocsánat,
De él, ezért szent nevét,
Zengjük ő dicséretét,
Alleluja!
Alleluja! Alleluja! Alleluja!
Örvendezzünk, vígadjunk,
Krisztus lett a vigaszunk,
Alleluja!*